

Мѣтафарѣта по стѣхѡмъ, ѿ:

Дѡвѣи прїиѣ мнѣ плѡть твою коленю, Огнь сѡи, и ѡпалѡи недо-
стѡиыа, да не ѡпалиши мене, содѣтелею мой. Паче же пройди ко
оуды моѡ, ко всѡмъ согрѣбѡмъ, ко оутрѡбѡмъ, кѡ вѣрѡце: Попали чѣрнѣ
вѣрѣхъ моиѣхъ прегрѣшенїи. Дѡшѡ ѡчїнѣти, ѡсвѣтити помышлѣнїѡ.
Согрѣбѡмъ оутверди еѡ корѣмъ крѣпкѣ. Чѡветѣхъ просвѣтити прѡстѣю
платѣрнїѡ. Вегѡ ма спрїтговзѡи стѣрѡхѡ твоѡмѡ. Приишо покрѣпїи,
сѡблюдїи же и сохрѡнїи ма ѿ всѡхъ кѡвѡдѡмъ дѣла и слѡва дѡшѡтѣннаго.
Ѣчїнѣти, и ѡмый, и ѡкрасїи ма: ѡудобрїи, вразумїи, и просвѣтити
ма. Покажи ма твоѡ селѣнїѣ сѡдїнаго дѡха, и не ктѡмѡ селѣнїѣ грѣхѡ.
да ѡшѡ твоѡмѡ дѡмѡмъ, кѡхѡдомъ причѡщенїѡмъ, ѡшѡ Огнѡ мене
вѣжнїтѡ всѡхъ слѡдѣкѡ, кѡкѡ стѣрѣтѡ. Молїтѣвеннїкїи чѣкѣ прино-
шѡ всѡ стѣкѡ, Чїноначѡлїѡ же безплѡтнѡхъ, Прѣдѣтѣлѡ твоѡго,
прѣмѡдрыѡ апѡлы, кѡ сїмѡхъ же твоѡ нескѣрнѡю, чїстѡю мѣтѣрѡ: ѡже
мѡльбѡмъ блѡгодѣтѡрѡне, прїимїи Хрїтѣ мой, и сїномъ свѣта содѣлай
твоѡго слѡжнїтѡла. Ты ко сїи ѡсвѣщенїѣ, и сѡдїннѡмъ нашнѣхъ блѡже
дѡшїи и свѣтлѡстѡ: и чѣкѣ лѣпоподѡкнѡ. ѡшѡ бѣсѡ и вѡцѣкѡ, слѡжѡ
сїи козѡмылѣмѡхъ на всѡхъ дѣнѡ.

Мѡтѣта ѡнѡмъ:

Тѣло твоѡ стѡе, Гдїи ѡне Хрїтѣ бѣже нашѡхъ, да вѡдѣтѡ мнѣ кѡ жнївѡтѣхъ
вѣчннѡхъ, и кровь твоѡ чїтнѡмъ ко ѡсвѣщенїѣ грѣхѡвѡхъ. Бѡдїи же мнѣ
блѡгодарѣнїѣ сїѣ кѡ радѡстѣ, здравїѣ и весѣлїѣ: кѡ стѣрѡшнѡе же и втѡрѡе
прїишѣтѣѡе твоѡ спѡдѡкнѡ ма грѣшнаго стѣтїи ѡдѣнѡшѡ слѡкѡ
твоѡмѡ, мѡтѣмѡ прѣчїстѡмъ твоѡмѡ мѣтѣрѡ, и вѣрѣхъ стѣкѡхъ.

Мѡтѣта ѡнѡмъ, ко прѣстѣкѡ бѡцѣ:

Прѣстѣла блѡцѣ бѡцѣ, свѣтѣ помрѡченнѡмъ моѡмъ дѡшнѡ, надѣждѡ,
покрѡве, прїеѡжнїцѣ, оутѣшнїѣ, радѡканїѣ моѡ: благодѡрїѡ тѡ, ѡшѡ
спѡдѡкнѡ ма сїи недѡстѡннѡго, причѡстннѡкѡ бѡтїи прѣчїстѡмъ
тѣмъ, и чїтнѡмъ крѡве сїѡ твоѡмѡ. Но рѡждѡша ѡчїстнннѡхъ свѣтѣхъ,
просвѣтити моѡ оумнѡмъ Очи вѣрѡца: ѡже ѡчїстннѡхъ безсмертїѡ
рѡждѡша, ѡжнївѡтѡрнѡ ма оумерѡвлѣннѡмъ грѣхѡмъ: ѡже мѡтѣмѡ.

Kněz, žehnaje vřelou vodu, dí:

Požehnána buď vřelost svatých tvých, vždycky, nyní i přístě, až na věky věkův. Amen.

Diákon pak vlévá, kolik je potřeba, na způsob kříže do svatého kalicha, řka:

Vřelost víry plna Ducha Svatého. Amen.

Odloživ zbylou horkou vodu, stojí poblíž.

Kněz pak říká: Diákone, přistup!

Diákon přistoupiv, pokloní se zbožně, prosí za odpuštění a pokládá pravou ruku dlaní vzhůru na levou dlaň se slovy:

(Hle, přistupuji k nesmrtelnému Králi a Bohu našemu.) Podej mi, vladky, drahocenné a svaté Tělo Pána a Boha i Spasitele našeho Ježíše Krista.

Kněz pak (rozpůliv opatrně částici »CHS«) vezme svatý chléb, dává jej diákonovi na dlaň a pravi:

Diákonu (jméno) podává se drahocenné a svaté a přečisté Tělo Pána a Boha i Spasitele našeho Ježíše Krista, na odpuštění hříchů jeho a k životu věčnému.

Diákon, polibiv podávající ruku, přijímá svatý chléb (na složené dlaně) a odchází zpět, stane se severní strany svatého prestolu; tam, skloniv hlavu, modlí se spolu s knězem: Věřím, Pane, a vyznávám...

Kněz: **H**le, přistupuji k nesmrtelnému Králi a Bohu našemu.

Kněz podobně jako diákon vezme jednu část svatého chleba, vloží si ji na pravou dlaň, řka:

Drahocenné a přesvaté Tělo Pána a Boha i Spasitele našeho Ježíše Krista podává se mně, knězi (jméno), na odpuštění hříchů mých a k životu věčnému.

A skloniv hlavu, modlí se (společně s diákonem či ostatními duchovními):

Věřím, Pane, a vyznávám, že ty jsi vpravdě Kristus, Syn Boha živého, jenž jsi přišel na svět spasit hříšníky, z nichž první jsem já. Věřím také, že toto jest samo přečisté Tělo tvé a toto

Таже: Вечери твоєѧ тайныѧ, днесь снѣ Бжїѧ, причащеника мѧ прїимї: не ко врагѡмъ твоимъ тайнѧ покѣмъ, ни лобзанїѧ тѧ дамъ ѧко ѡда, но ѧко разкобнникъ исповѣданю тѧ: помѧни мѧ, Гдї, ко цр҃квїи твоємъ.

Да не въ сѣдъ нлѧ ко ѡсѣжденїю бѣдѣмъ мнѣ причащенїе сѣмъ твоимъ тайнъ, Гдї, но ко исцѣленїю души нѣ тѣла.

И такоу причащаете въ рѣкахъ держимаго со стравомъ и вѣдѣмъ ѡтвѣрженїемъ. Таже воставъ, прїемлетъ свѣтлѧ рѣкамъ съ покрѡбцемъ стѣмъ по-чїръ, и причащаете трижды изъ него, глагола:

Чтныѧ и стѣмъ крове Гдѧ Бга и спїса нашегѡ їиса Хртѧ, причащаете ѧкъ ракъ бжїѧ, сїѣнникъ ѧмъ, ко ѡсѣвленїю грѣхѡвъ моихъ, и въ жизнь вѣчнѡю, аминь.

И такоу своѧ ѡгнѣ, и сїѣннагѡ почтѣмъ въ рѣкѣ держимымъ покрѡбцемъ (плѧтомъ) ѡчѣръ, и глаголетъ:

Сѣ прикоснѣм ѡгнѣмъ моимъ, и ѡнѣмъ беззаконїѧ моѧ, и грѣхѧ моѧ ѡчїстятъ.

Таже призываетъ дїакона, глагола: Дїаконе, прїетѣни.

И дїаконъ приходитъ и покланяетъ сїѣнно, глагола:

Сѣ приходждъ къ безземлѣному Црю. И: Преподѣждъ ми, владыко, четнѡю и стѣмъ крове Гдѧ и Бга и спїса нашегѡ їиса Хртѧ.

И глаголетъ сїѣнникъ:

Причащаете ракъ бжїѧ дїаконъ, ѧмъ, чтныѧ и стѣмъ крове Гдѧ и Бга и спїса нашегѡ їиса Хртѧ, ко ѡсѣвленїю грѣхѡвъ моихъ, и въ жизнь вѣчнѡю.

Причащнвшѣм же дїаконѣ, глетъ сїѣнникъ:

Сѣ прикоснѣм ѡгнѣмъ твоимъ, и ѡнѣмъ беззаконїѧ твоѧ, и грѣхѧ твоѧ ѡчїстятъ.

[Знї] Подоклетъ вѣднї, ѧко ѧще сѣтъ хотѣнїи причащнѣм сѣмъ тайнъ, издроклетъ сїѣнникъ двѣ члѣтї стѣмо ѧнца ѡсѣвнѣмъ, сѣке, нѣ, и сѣке вѧ,

Modlitby po svatém přijímání

Poté, co jsi obdržel účast na životodárných a tajemných Darech, zapěj ihned s velkými díky a z duše své vroucně rci Bohu:

(Kněz): Blahosloven Bůh náš...

Sláva tobě, Bože. Sláva tobě, Bože. Sláva tobě, Bože.

Děkuji tobě, Pane Bože můj, že jsi neodmítl mne hříšného, ale uznal jsi mne za hodna býti účastníkem Svátosti tvých. Děkuji tobě, že jsi mně nehodnému dal přijmouti přecisté tvé nebeské Dary. Avšak, lidumilný Vládce, jenž jsi pro nás zemřel a pak z mrtvých vstal a nám strašné tyto a oživující Tajiny daroval k prospívání a posvěcení duším i tělům našim, dejž, aby ony byly i mně k uzdravení duševnímu i tělesnému, k odpuzení všeho zlého, k osvětlení očí srdce mého, k pokoju duševních sil mých, k víře nezahanbitelné, k lásce ne-licoměrné, k naplnění moudrostí, k zachovávání přikázání tvých, k účinkování Božské tvé blahodati a k získání království tvého; abych Tajinami těmito jsa v posvěcení zachován, stále byl pamětliv tvé blahodati a nežil sobě, ale tobě, Vládci našemu a Dobrodinci, a tak abych život tento dokonal v naději života věčného a dosáhl věčného pokoje tam, kde hlas slavících zní bez přestání a cítí nekonečné štěstí ti, kdož žrů nevypravitelnou krásu tváře své. Neboť tys pravá touha a nevýslovná radost milujících tebe, Kriste Bože náš, a tebe opěvá veškeré stvoření na věky. Amen.

Vládce, Kriste Bože, Králi věkův a Učíteli všeho, děkuji ti za všechno, co jsi mně poskytl dobrého, i za účast na přecistých tvých a oživujících Tajinách. Prosim těbe, Blahý a Lidumile, zachovej mne pod záštitou svou a zastniň křídly svými, a dejž mně až do posledního dechu mého s čistým svědomím hodně přijímati Svátosti tvé na odpuštění hříchů a k životu věčnému. Neboť ty jsi Chléb živý, pramen posvěcení, Dárce všeho dobra, a tobě chválu vzdáváme, s Otcem i Svatým Duchem, nyní i vždycky, až na věky věkův. Amen. *(Od sv. Basila Velikého)*

Таже благодѣтвеннѣю сїю мѣтвѣ:

Благодарю чѣ Гдн Бже мой, ѡко не ѡринѣла мѣ сїи грѣшнаго, но ѡбщника мѣ быти сїиы твоиы сподобилѣ сїи. Благодарю чѣ, ѡко менѣ недостѣннаго причаститица пречистыы твоиы и нѣныы дарѡвѣ сподобилѣ сїи. Но, блѣко чѣвѣколюбче, нѣже радн ѡмѣрыи же и конкретиы, и дарѡвѣныи нѣмѣ стѣшила сїѣ и жнкотворѣцѣа чѣннствѣ, ко благодѣтнїи и ѡбщанїи дѣши и чѣлѣеи нашнх: дѣждѣ быти сїмѣ и мнѣ ко ищѣанїи дѣши же и чѣла, ко ѡгнѣнїи вѣлѣаго сопротѣчнаго, кѣ провѣщенїи ѡчию вѣрца моего, кѣ мнѣ дѣшнх моиы сїѣ, кѣ вѣрѣ непотѣднѣ, кѣ лѡвѡвѣ нелицемѣрнѣ, ко исполнѣнїи премѣдрѡсти, кѣ обѣданїи заповѣдей твоиы, кѣ приложнїи бжественыи чѡвѣа блгодѣти, и чѡвѣоу црѣтѣа прнговнїи: да ко сїиы твоиы чѣлн сохранилѣм, твои блгодѣть помнѣю вѣгда и не кѡмѡм вѣкѣ жнѣ, но тѣвѣ нашѣмѣ вѣцѣ и блгодѣтѣю. и тѣко вѣоу жнѣтѣ ищѣеи ѡ надеждн жнкотѣ вѣчнаго, кѣ прнносѣцныи достѣнѣи покой, и дѣже прѣзднѡщнх глѣк непрѣтанныи, и вѣзконѣчнаа сладѡсть зрѣцнх твоиы лицѣ доврѡтѣ нечрѣченнѣю. Ты ко сїи ищтннѡе желѣнїи, и нечрѣченнѡе вѣселїе лѡблѣцнх тѣа, хрѣтѣ бже нашѣ, и чѣа поѣтѣ вѣлѣ тѣлѣ ко вѣкн.

Вѣлѣаго вѣлѣа, б:

Блѣко хрѣтѣ бже, црѣо вѣкѡвѣ, и содѣтѣю вѣрѣх, благодарю чѣ ѡ вѣрѣх, бже мнѣ сїи подѣлѣ, блннх, и ѡ причастнїи прѣчтѣыи и жнкотворѣцнх твоиы чѣннствѣ. молю ѡко чѣа, блже и чѣвѣколюбче, сохрани мѣ подѣ крѡвоки твоиы, и вѣ вѣкн крнѣлѣ твоиоу, и дѣрѣ мнѣ чнстѡю ѡбщѣтїю дѣже до послѣднѣаго моего ищѣанїѣа, достѣннѡ причастнїа сїиы твоиы, ко ѡстѣвлѣнїи грѣхѡвѣ, и вѣ жнзнь вѣчнѣю. Ты ко сїи хѣлѣе жнкотнныи, ищтѡчннх сїиыи, подѣтѣлѣ блннх, и тѣвѣ глѣлѣ возмылѣмѣ, со ѡцѣмѣ, и сїиыи дѣхѡмѣ, нынѣ и прнсно, и ко вѣкн вѣкѡвѣ, амннѣ.

jest sama drahocenná Krev tvá; i modlím se proto k tobě: Smiluj se nade mnou a odpusť mně hříchy mé úmyslné i neúmyslné, jichž slovem či skutkem, vědomě i nevědomě jsem se dopustil, a učin mne hodným neodsouzeně přijmouti přečistě tvé Tajiny na odpuštění hříchů a k životu věčnému.

A dále: Za účastníka večere své tajemné, Synu Boží, přijmiž mne dnes; neboť nezjevím tajemství nepřátelům tvým, aniž políbení tobě dám jako Jidáš, ale jako onen lotr vyznávám tebe: Rozpomeň se na mne, Pane, v království svém.

Aby nebylo mně v soud nebo zatracení přijímání svatých tvých Tajin, ó Pane, ale k uzdravení duše i těla.

A tak přijímají kněz i diákon Tělo Páně, jež drží na rukou, s bází na pevnou vírou. Pak se kněz napřímí, vezme iliton (liturgický ubrousek), oběma rukama uchopí svatý kalich a přijímá z něj třikrát se slovy:

Drahocennou a svatou Krev Pána a Boha i Spasitele našeho Ježíše Krista přijímám já, služebník Boží, kněz (jméno), na odpuštění hříchů svých a k životu věčnému. Amen.

Nato osuší svá ústa a okraj svatého kalicha ilitonem, který drží v ruce, políbí svatý kalich a dí:

Hle, dotekl se úst mých, snímá nepravosti mé a očisťuje od hříchů mých.

Pak vyzve diákona slovy:

Diákone, přístup!

Diákon přistoupí a jednou se pokloní, řka: Hle, znovu přistupuji k nesmrtelnému Králi a Bohu našemu. **A hned:** Podej mi, vладыко, drahocennou a svatou Krev Pána a Boha i Spasitele našeho Ježíše Krista.

Kněz pak dáváje diákonu píti ze svatého kalicha, praví:

Přijímá služebník Boží, diákon (jméno), drahocennou a svatou Krev Pána a Boha i Spasitele našeho Ježíše Krista, na odpuštění hříchů svých a k životu věčnému.

Přijímajícímu diákonu kněz říká: Hle, dotekl se úst tvých, snímá nepravosti tvé a očisťuje od hříchů tvých.

на мѣлаа чѣстныа, ѿкоу быти вѣрѣмъ причащеникомъ доволно, ѿ чѣкоу вѣмъ гѣрѣтѣ ѿхъ ко еѣшоу чѣшѣ.

И покрывѣетъ еѣмъ потѣрѣ покрывецемъ, (подобенъ ѿ на еѣмъ дѣнокъ возлагѣтъ свѣздѣнцѣ ѿ покрывцы).

Тѣже, причащѣнїю совершѣвшѣа, еѣненикъ молѣтца:

Бл҃годарѣмъ тѣѣ, Гд҃и Бж҃е нѣшѣ, ѿ причащѣнїи еѣмъхъ прѣчѣтѣхъ, беземѣртныхъ, ѿ нѣныхъ тѣоухъ тѣннхъ: ѿхъже дѣмъ еси нѣмъ ко бл҃годѣлѣнїю, ѿ ѿбѣщѣнїю, ѿ ѿцѣленїю дѣшѣхъ ѿ чѣлѣхъ нѣшнхъ. Сѣмъ бл҃го вѣрѣхъ, дѣждѣ быти нѣмъ причащѣнїю еѣмъ чѣла ѿ кроуе Хр҃ста тѣоуеѣ ко вѣрѣ непомѣнѣнѣ, вѣ лювоу нелицемѣрнѣ, вѣ прѣмноженїю прѣмѣдрѣстїи, ко ѿцѣленїю дѣшнѣ ѿ чѣла, ко ѿгнѣнїю вѣлѣкѣго сопроѣнѣнѣ, вѣ снабѣнїю заповѣдѣи тѣоухъ, ко ѿвѣтѣ еѣгопрѣдѣнѣ, ѿже на еѣрѣшнѣмъ еѣдѣнїи Хр҃ста тѣоуеѣ.

ѿ чѣкоу ѿбѣрѣнѣтѣ двѣрнѣ еѣмъ ѿчѣрѣлѣ. ѿ дѣнокъ, поклонѣнѣ еѣнїю, прѣмѣтѣ потѣрѣ со вѣлѣкѣнїемъ, ѿ прѣходѣтѣ ко двѣрнѣ, ѿ возноу еѣмъ потѣрѣ, показѣтѣ ѿ лѣдемъ, глагола:

Со еѣрѣхѣмъ вѣнѣмъ ѿ вѣроу прѣстѣпнѣтѣ.

дѣкъ: бл҃гоуоуеѣнѣ градѣмъ ко ѿмѣ Гд҃не, бж҃е Гд҃е, ѿ лѣнѣ нѣмъ.

Тѣже прѣстѣпнѣтѣ хотѣнїи причащѣнїа: ѿ чѣкоу ѿдѣтѣ еѣнѣ по еѣнїю, ѿ поклонѣнїа со вѣлѣкѣмъ ѿмѣнѣнїемъ ѿ еѣрѣхѣмъ, согеннѣ рѣцѣхъ ко прѣремъ ѿмѣнѣ: тѣже прѣмѣтѣ вѣрѣтѣннѣмъ тѣннѣ.

Еѣненикъ же причащѣа еѣго (по ѿвѣнїю ѿ чѣла ѿ кроуе Гд҃ни, со вѣлѣкѣмъ ѿпѣрѣтѣомъ) глаголетѣ:

Причащѣтѣа рѣвѣ вѣнѣ, ѿмѣ, чѣтнѣгѣ ѿ еѣмъ чѣла ѿ кроуе Гд҃а ѿ бж҃а ѿ спѣа нѣшегѣ ѿнѣа Хр҃ста, ко ѿрѣтѣленїю грѣхѣвѣхъ ѿ вѣжнѣ вѣчнѣшѣ.

ѿ дѣнокъ ѿчѣрѣтѣ еѣмъ ѿрѣнѣ плѣтомъ: ѿ цѣлѣтѣ причащѣнїемъ еѣшоу чѣшѣ, ѿ поклонѣнѣ ѿходѣтѣ.

ѿ чѣкоу причащѣнїа вѣнѣ.

Zakončení liturgie (propuštění) na svátku Páně

Připojeny jsou i verše, které o některých svátcích na malém vchodu říká kněz či diákon ihned po „Velemoudrost, povznesme se!“

Na Narození Páně:

(Verš na malém vchodu: Z lůna před jitřenkou zrodil jsem tebe, přísáhl Hospodin a nebude toho želeť; ty jsi kněz navěky podle řádu Melchisedecheva!)

Jenž pro naše spasení v jeskyni se narodil a v jesle se položil, Kristus, pravý Bůh náš... (Dále podobně jako v neděli.)

Na Obřezání Páně:

Jenž pro naše spasení v osmý den na těle obřezati se nechal, Kristus, pravý Bůh náš... (Dále podobně jako v neděli.)

Na Zjevení Páně:

(Verš na malém vchodu: Požehnaný, jenž se bere ve jménu Páně; zehnáme vám z domu Hospodina. Bůh jest Hospodin a zjevil se nám!)

Jenž pro naše spasení v Jordáně od Jana křtiti se ráčil, Kristus, pravý Bůh náš... (Dále podobně jako v neděli.)

Na velký čtvrtek:

Jenž z obzvláštní dobroty nejlepší cestu pokory ukázal, když učedníkům nohy umyl a až ke kříží a pohřbení pro nás se snížil, Kristus, pravý Bůh náš... (Dále podobně jako v neděli.)

U těchto propuštění je možno ze světců vzpomínat jen: „...na přímluvy přecistě Matky své, svatých slavných a všechvalných apoštolů, sv. Basila Velkého, archiepiskopa Caesareje Kapadocijské a všech svatých...“ Sváteční propuštění se používá pouze v den svátku a ve dnech následujících až do opuštění svátku. Mají-li některé večerní nebo jitřní bohoslužby své zvláštní propuštění, je uvedeno v řádu těchto bohoslužeb (viz např. v triodu služby Velkého týdne a večer neděle svatodušní).

**Ў ПЪСІТЫ ВЪЛЧНИХЪ ПРАЗДНИКОВЪ
ГЛАГОЛЕМЪНЪ ВЪ ВЕЧЕРНЮ, ВО ѠТЧРЕНЮ, И ВЪ ЛІТЪРГІЮ
ПО ЧІНЪ (ПРИЛОЖЕНІЕ: ВЪХОДНОЕ).**

На Рѣчтвѣ хрѣтѣво:

(ВЪХОДНОЕ: ИЪЗЪ ЧРѢВА ПРѢЖДЕ ДЕННИЦЪ РОДИХЪ ТЪ, КЛАЧЕА ГДЪ И НЕ
РАКАЧЕА: ТЫ ІЕРІИ ВО ВЪКЪХЪ ПО ЧІНЪ МЕЛХІСЕДЕКОВЪ.)

ИЪЖЕ ВЪ ВЕРТѢПѢ РОДНВЫИЪА, И ВЪ ІАЛЕХЪ ВОЗЛЕГЪИ, НАШЕГѠ РЪДН
СПАСЕНІА, ХРѢТОЪХЪ ИСТИННЫЙ БЪХЪ НАШЪ: И ПРОЧЕЕ ДО КОНЦА.

На Ѡверѣзаніе:

ИЪЖЕ ВО ѠСМЫИ ДЕНЬ ПЛОТІЮ ѠВЕРѢЗАНІА ИЪЗКОЛВКЫИ, НАШЕГѠ РЪДН
СПАСЕНІА, ХРѢТОЪХЪ ИСТИННЫЙ: И ПРОЧЕЕ ДО КОНЦА.

На Бѣговланіе:

(ВЪХОДНОЕ: БѢГОСЛОВЕНЪ ГРАДЫИ ВО ИМА ГДНЕ, БѢГОСЛОВИХОМЪ ВЪ ИЪЗЪ
ДОМЪ ГДНА, БЪХЪ ГДЪ И ІАВІЕА НАМЪ.)

ИЪЖЕ ВО ІѠРДАИѢ КРЕСТІТІА ИЪЗКОЛВКЫИ Ѡ ІѠАИНА, НАШЕГѠ РЪДН
СПАСЕНІА, ХРѢТОЪХЪ ИСТИННЫЙ: И ПРОЧЕЕ ДО КОНЦА.

Въ Великій четвертокъ:

ИЪЖЕ ЗА ПРЕКОХОДАЦИЮ ЕЛІГОСТЬ ПЪТЬ ДОВРѢИШІИ СМІРЕНІА ПОКАЗА-
ВЫИ, ВНЕГДА ѠУМЪИТИ НОГИ ѠУЧЕНИКОВЪХЪ, ДАЖЕ И ДО КРЪТА И ПОГРЕБЕНІА
СНИЗШЕДЫИ НАМЪ, ХРѢТОЪХЪ ИСТИННЫЙ: И ПРОЧЕЕ ДО КОНЦА.

**БГДА ПОЛЪЧИШИ ДОБРАГѠ ПРИЧАЩЕНІА
ЖИВОТВОРАЩИХЪ ЧАИИСТВЕННЫХЪ ДАРОВАНИЙ, ВОСПОИЪ АИТЕ,
ЕЛГОДАРИ КЕЛЬМИ, И СІА ЧЕПЛЕЪ Ѡ ДЪШИ БЪХЪ ГЛАГОЛАН:**

(ІЕРІИ: БѢГОСЛОВЕНЪ БЪХЪ НАШЪ...)

САМЪА ЧЕБѢЪ, БЪЖЕ. САМЪА ЧЕБѢЪ, БЪЖЕ. САМЪА ЧЕБѢЪ, БЪЖЕ.

Je nutno vědět, že jsou-li přítomni věřící, kteří budou přijímat svaté Tajiny, rozdrobí kněz dvě zbylé části svatého Beránka («NI» a «KA») na malé částčky, aby stačily pro všechny přijímající, a vloží je do svatého kalicha. Z nich se podává přijímání.

Když kněz přenáší další části proměněného chleba do kalicha, říká: Vzkříšení Kristovo spatřívše, pokloňme se svatému Pánu Ježíši atd.
Svatý kalich pokrývá pokrovcem (ilitonem).

Děkujeme tobě, Hospodine, Bože náš, za přijímání svatých, nejčistších, nesmrtelných a nebeských Tajin tvých, jež daroval jsi nám jako dobrodiní k posvěcení a uzdravení duší a těl našich. Ty sám, Vládce všech, dejž, aby tato účast na svatém Tělu a Krvi Krista tvého byla nám k víře nezahanbené, lásce nelicoměrné, k rozhojnění moudrosti, k uzdravení duše a těla, k zapuzení všelikého odpůrce, k zachovávání přikázání tvých a k dobrému zodpovídání se na strašném soudu Krista tvého.

Před svatým přijímáním věřících se otevírají svaté dveře, diakon, pokloniv se jednou, vezme zbožně kalich od kněze, stane ve svatých dveřích, pozdvihuje kalich se svatými Tajinami před lidem a zvolá:

S bázní Boží a u víře přistupte!

Věřící: Požehnaný, jenž se béře ve jméno Páně. Bůh jest Hospodin a zjevil se nám.

Věřící, kteří jsou náležitě připraveni ke svatému přijímání, se shromáždí před svatým ambonem, pod kalichem, a modlí se jedněmi ústy poslední modlitbu před svatým přijímáním:

Věřím, Pane, a vyznávám, že jsi ty v pravdě Kristus, Syn Boha živého...

K přijímání přistupují jeden po druhém, klanějí se a s veškerým vnitřním pohnutím i bázní skládají ruce na prsou do podoby kříže, a tak přijímají Božské Tajiny.

Kněz podává svaté přijímání (Těla a Krve Páně, jak je obvyklé, s veškerou opatrností), řka:

Přijímá služebník Boží (jméno) drahocenné a svaté Tělo a Krev Pána a Boha i Spasitele našeho Ježíše Krista na odpuštění hříchů a k životu věčnému.

По причащеніи же, входитъ іерей во еѣвыи олтѣрь, и поствалаетъ еѣла на еѣчехъ престолѣ.

Тогда пріемъ діаконъ еѣвыи діаконъ вержъ еѣгѣво почитрѣ, и глагола коисрѣныа пѣкни еѣла:

Вокисрѣніе Хрѣтоко видѣкше, поклоніиела еѣтомъ Гдѣ Иисѣ, еѣдиному безгрѣшному. Крѣтъ чкоемъ покланѣиела Хрѣте, и еѣтоє коисрѣніе ткоє поэмъ и слакнми: ты бо еѣи Бѣхъ нашъ, разкѣ теке иноѣго не знаемъ, йма ткоє именовемъ. Пріиди те вѣи кѣрніи, поклоніиела еѣтомъ Хрѣтоку коисрѣнію: еє бо пріиде крѣтомъ радостѣ вемъ мѣрѣ. Вегдѣ благоговѣице Гдѣ, поэмъ коисрѣніе еѣгѣво: распѣте бо претерпѣкѣ, смѣртѣю смѣртѣ разрѣшнѣ.

Скѣтнѣла, свѣтнѣла, ноѣкый Йерузаліме, слава бо Гдѣна на текеѣ козѣла. Анкѣи нѣнѣ, и вевеліа еѣѣоне: ты же чѣла краѣшнѣла Бѣе, ѡ корѣнїи рѣтѣла чкоегѣ.

☩ пѣха вѣла, и свѣщеннѣиша, Хрѣте! Еѣ мѣдростѣ, и слѣке Бѣжїи и иїло! Подаѣи намъ иѣтѣе теке причащѣнїа, вѣ неѣвернѣкѣмъ дни цѣрѣтѣла чкоегѣ.

Очираетъ еѣѣво еѣѣво еѣѣво доѣрѣ,
ко вниманїемъ и еѣгоговѣнїемъ, глагола словѣла еѣла:

☩ мѣи, Гдѣ, грѣхн помнѣвшнхѣла зѣѣ крѣѣю ткоєю чѣртнѣю, мѣтѣкми еѣѣхъ чкоєихъ.

И покрывѣетъ еѣвыи почитрѣ покрѣцѣмъ, подѣнѣ и на еѣвыи діаконъ возлагѣетъ свѣѣѣнїи и покрѣцѣи. (Тѣке глаголетъ мѣтѣ: Еѣгодарїамъ тѣ, вѣко чѣѣѣко. лѣѣѣ, еѣгодѣѣтею дѣшнѣ нашнхъ.)

Po tom říká kněz (může říkat žalmista):

Nyní propouštíš... **Trisagion až po Otčenáš**

Závěrečný tropar a kondak sv. Basila Velikému:

Po celé zemi rozlehl se hlas tvůj a všude přijato je slovo tvé, jímž jsi pravé víře naučil, přirozenost všeho jsoucího zjasnil a mravy lidské zუსlechtil; královská svatosti, oče ctihodný *sv. Basile*, pros Krista Boha, aby spasil duše naše.

»Sláva ...«

Podáváje všem smrtelníkům bohatství neuloupitelné a zpečetuje je svými naučeními, ukázal ses jako základ církve nepohnutelný, zjevu nebeský, Basile ctihodný.

»I nyní ...« (**Závěrečný bohorodičný kondak, 6. hlas**)

Nezahanbitelná zastánkyně křesťanů, jistá prostřednice u Stvořitele, nepřeslechni prosebné hlasy hříšníků, ale předejdi, dobrotivá, ku pomoci nám, tebe věrně vzývajícím. Pospěš k přímluvě, pros za nás horlivě, neboť ty, Bohorodice, vždy ochraňuješ ty, kteří uctívají tebe.

Může se zpívat i tropar dne.

Hospodi, pomiluj (**dvanactkrát**). Tebe nad cherubíny ctěnější...

Sláva... I nyní... **A malé propuštění.**

Diákon spotřebuje svaté Tajiny s velikou opatrností, aby ve svatém kalichu nezůstal nebo nevypadl ven ani nejmenší drobeček, vlévaje do něj trochu vína a pak vody, opatrně jimi vyplachuje svatý kalich, požívaje vše. Poté vytře veškerou vlhkost ze svatého kalicha svatou houbou (a svatým ubrouskem). Potom skládá všechny liturgické nádoby k sobě, pokrývá je (či zabaluje) a ukládá je na patřičné místo.

Říká spolu s knězem: Nyní propouštíš... A následující. Umývá si ruce (i ústa) na obvyklém místě (stejně jako kněz to činí hned po svatém přijímání), klaní se spolu s knězem a po propuštění odcházejí, za všechno vzdávající díky Bohu.

Konec Božské liturgie sv. Basila Velikého.

И́ свѣщенникъ, вше́дъ во свѣтъ о́лтарь, говлачи́тъ свѣщенныа о́дѣжды, глаго́летъ благоу́тренныа моли́твы.

Та́же: **Нѣи́ѣ ѿпѣца́емъ: Трне́тоѣ. И́ по ѿ́че на́шъ: тропа́рь и́ конда́къ Ба́сѣла веа́нкаго.**

Тропа́рь, гла́съ а́:

Во вѣ́дъ зе́млю и́зъиде́ вѣща́нїе твое́, ѣ́ко прѣ́мшю́ гла́во твое́, ѣ́мже вѣ́лѣкии́ набу́дѣ сѣи́: ѡ́бтерѣ́тъ сѣ́ишихъ о́уби́иэхъ сѣи́. Члѣ́къ сѣ́и́тъ о́бъича́н о́убраи́иэхъ сѣи́. Ца́ркею сѣ́и́нїе ѿ́че прѣ́бже, моли́ Хр́ста бѣ́а спастѣ́ла ду́шамъ на́шимъ.

Гла́ва (конда́къ, гла́съ д́):

И́вѣла́ сѣи́ ѿ́нованїе́ непоколебѣ́мое цр́кве, пода́а вѣ́мъ некра́домою гдѣ́тву чело́вѣкомъ, запечатлѣ́а тво́ими вѣ́лѣньми, неокла́ненне Ба́сѣле́ преподо́бне.

И́ нѣи́ѣ, вѣ́ородиченъ:

Преде́стательство́ хр́стїанъ непосты́дноѣ, хо́дѣтайство́ ко твора́щъ непреодо́жноѣ, не прѣ́зри грѣ́шныихъ моле́нїй гла́вы: но предва́ри, ѣ́ко бла́га, на по́мощь на́хъ вѣ́рнѣо зовѣ́ишихъ тѣи́: о́убкори́ на моли́твѣ́, и́ поучи́ла на о́умоленїе́, предѣ́стательствѣ́ющїи прїи́нѣо бѣ́е, чтѣ́ишихъ тѣ́а.

И́ли́ ѣ́е хо́цешн, рца́ и́ днѣ́ тропа́рь.

Гдѣ́н, помѣ́лашн, вѣ́. Четвѣ́нїишю́: Гла́ва, и́ нѣи́ѣ:

И́ твора́тъ ѿпѣ́тъ.

Почтѣ́нїишъ же́ дѣ́конъ сѣ́ла ко вѣ́лѣнїа́мъ о́паченїа́мъ, ѣ́ко ниче́мъ ѿ́ сѣ́ло дро́бнѣишихъ па́стри крѣ́пїицъ, и́ли ѿ́гнѣ́на, налѣ́въ ко свѣ́ту чашѣ́ ѿ́ вѣ́на и́ воды, и́ по́требнѣ́, и́ сопра́тъвъ гѣ́вою вѣ́о мѣ́ротѣ́. Та́же глаго́летъ свѣ́ла со́здѣ́и крѣ́пѣ́, и́ ѿ́бъа́зѣ́и ихъ, погла́етъ на о́бъичномъ мѣ́ртѣ́, глаго́ла: **Нѣи́ѣ ѿпѣца́емъ: и́ прѣ́ча, ѣ́коже́ и́ сѣ́и́ннїкъ. И́ ѿ́мыка́етъ рѣ́ки на о́бъичномъ мѣ́ртѣ́, и́ покло́нїе́а крѣ́пѣ́ ко сѣ́и́ннїкомъ, твора́тъ ѿпѣ́тъ, и́ благоу́ра́че бѣ́а ѿ́ вѣ́рѣ́хъ и́схо́дѣтъ.**

Конѣ́къ вѣ́ѣтвенныа́ лѣ́тъсрѣ́н веа́нкаго Ба́сѣла.

Diákon (nebo přísluhující) přidrží mezi kalichem a ústy přijímacího rozprostřený iliton, jímž pak každému ihned po přijímání osuší ústa. Přijímací poté políbí svatý kalich dole, a poodstoupiv, pokloní se a pokřítuje; pak odchází. Podobně i ostatní přijímající.

Sbor nebo ostatní věřící zpívají: Tělo Kristovo přijměte, z pramene nesmrtelnosti okuste.

Když poslední připravený věřící přijme Ježíše – Pána a Spasitele svého – do svých útrob, ukončí se pění chvalozpěvem:

Alleluja, alleluja, alleluja.

Po ukončení přijímání odchází kněz do oltáře a postaví svatý kalich na svatý prestol. Není-li přijímajících, diákon ihned po slovech: „S bázní Boží...“ odevzdá svatý kalich knězi, který jej postaví na svatý prestol. Diákon rovněž odejde do oltáře a vzav svatý diskos a drže jej nad svatým kalichem, říká následující paschální písně:

Vzkříšení Kristovo spatřivše, pokloňme se svatému Pánu Ježíši, jedinému bezhříšnému. Kříží tvému klaníme se, Kriste, a svatě vzkříšení tvé opěváme a slavíme, neboť ty jsi Bůh náš, kromě tebe jiného neznáme a jméno tvé vzýváme. Pojďte, vouchni věrní, pokloňme se svatému Kristovu vzkříšení, neboť hle, skrze kříž přišla radost celému světu. Vždycky blahoslovíce Pána, opěváme vzkříšení jeho, neboť ukřizování přetřpěv, smrtí smrt zničil.

Skvěj se, skvěj se, nový Jerusaleme, neboť září na tobě sláva Hospodina. Plesej nyní a vesel se, Sione! Ty pak, přečistá Bohorodice, ozdob se slávou ze vzkříšení toho, jehož jsi porodila!

Ó, Pascho veliká a nejposvátnější, Kriste! Ó Moudrosti a Slovo Boží a Sílo! Daruj nám opravdověji tebe přijímat v bezvečerném dni království tvého.

Stírá svatou hubkou důkladně a pozorně a se zbožností, co je na diskose (částech za svatě a za živě i zesnulě), do kalicha, řka tiše:

Smyj, Pane, hříchů zde vzpomenuťých svou drahocennou **Krví** na přímluvy svatých svých.

Pokrývá svatý kalich pokrovcem, uloží na svatý diskos svatou hvězdičici, svatou lžičku a ostatní pokrove. Pokud ji ještě neřikal, tedy nyní kněz říká děkovnou modlitbu: „Děkujeme tobě, lidumilný Vládce, dobrodinče duší našich...“

Сщ҃енникъ же благоговѣдѣхъ лю́ди, приглаго́ла возглаго́лю:
Спаси, Бже, лю́ди твоѣ, ѿ благоговѣдѣхъ досто́яніе твоѣ.

ѿ ѡбращающа діаконъ же ѿ сщ҃енникъ къ ст҃ѣи трапѣзѣ, ѿ кади́тъ сщ҃енникъ
 трижды, глаго́ла въ себѣ:

Вознесѣла на небѣа, Бже, ѿ по всѣй земли сла́ва твоѣа.

ди́къ же поѣтъ:

Видѣхомъ свѣтъ и҃стинный, прѣ́дохомъ дѣла не́маго, ѡбрътѣ́дохомъ вѣрѣ
 и҃стинно́ю, неразрѣшѣ́ныи Трѣ́цѣ поклоня́емел: та́ ко нѣкъ епела́ щ҃ръ.

Та́же взѣ́мъ сщ҃енникъ ст҃ѣи́ діаконъ, возглаго́летъ на главо́у діакона, ѿ діаконъ
 прѣ́мъ ѿ со благоговѣ́ніемъ, зра́ вѣѣ къ двѣремъ, ничто́же глаго́ла, ѡхрѣдѣтъ въ
 предло́женіе, ѿ погва́длетъ ѿ сщ҃енникъ же поклонѣ́ла, ѿ прѣ́мъ ст҃ѣи́ погря́,
 ѿ ѡбраща́ла къ двѣремъ, зра́ на лю́ди, глаго́летъ та́инно:

Благоговѣ́хъ Бг҃ъ нѣшъ:

ѿ возглаго́лю:

Всегда́, ны́нѣ ѿ прѣ́сноу, ѿ ко вѣ́ки вѣ́ковъкъ.

ди́къ: я́лнѣ.

Та неі́пѡнатѣа ѡстѣ́а нѣша хвалѣ́ніа твоѣго́у, Гд҃и, я́кво та поѣ́мъ славо́у
 твоѣа, я́кво сподо́бнѣа щ҃и нѣкъ причастѣ́тиса ст҃ѣмъ твоимъ, бже́гт-
 веннымъ, безземлѣ́рчнымъ ѿ жнко́творѣ́цнмъ та́иннамъ, соклѡдѣ́ нѣкъ ко
 твоѣи́ ст҃ѣи́нѣи въ́сь дѣнь по́блчѣтиса прѣ́вдѣ́ твоѣи. я́лнѣаѣи, я́лнѣаѣи,
 я́лнѣаѣи.

ѿ и҃зше́дъ діаконъ рѣ́верно двѣ́рѣю, ѿ стѣ́въ на ѡ́бычно́мъ мѣстѣ́,
 глаго́летъ:

Прѡ́бѣи прѣ́имше бже́гтвенныхъ, ст҃ѣ́ыхъ, прѣ́чтѣ́ыхъ, безземлѣ́рчнмъ,
 некѣ́сныхъ ѿ жнко́творѣ́цнхъ, ст҃ра́шнмъ хр҃то́вокъ та́иннъ, досто́и-
 нноу благода́римъ Гд҃а.

ди́къ: Гд҃и, помѣ́лиѣи.

Застѣ́пи, спѣ́и, помѣ́лиѣи ѿ сохрѣ́нѣи нѣкъ Бже́ твоѣ́ю бл҃годѣ́тію.

spolu s knězem a odejde severními dveřmi k žertveníku, aby zde požil
 zbylé svaté Dary s bázní a velikou úctou.

Kněz po ukončení modlitby vejde do oltáře svatými dveřmi a říká nad
 diakonem modlitbu ke spotřebování svatých Darů:

Naplnili a vykonali jsme, jak to bylo v našich silách, Kriste, Bože náš, ta-
 jemství záměru tvých. Zachováváme památku smrti tvé, viděli jsme ob-
 raz vzkříšení tvého, naplnění jsme nekonečným tvým životem a okusili
 jsme blaha neubývajícího tvého pokrmu, jehož nás i v budoucím věku
 rač učinit hodnými. Blahodati bezpečátečného svého Otce i Svatého
 a blahého a oživujícího svého Ducha, nyní i vždycky, až na věky věkův.
 Amen.

Kněz vychází a rozděljuje lidem antidor (u nás se to většinou nekoná).

Po dokončení čtení žalmu a rozdání antidoru praví:

**Kněz (ve svatých dveřích žehnaje lidu): Požehnání Hospodino-
 vo na vás, blahodati a lidumilností jeho, vždycky, nyní
 i příště, až na věky věkův.**

Věřící: Amen.

**Kněz (čelem ke svatému prestolu): Sláva tobě, Kriste Bože, na-
 děje naše, sláva tobě!**

Věřící: Sláva Otci i Synu i Svatému Duchu, i nyní i vždycky, až na věky
 věkův. Amen. Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj; Hospodi, pomiluj.
 Požehnej!

Kněz, drže naprestolní žehnačí kříž, vychází před svaté dveře, žehná
 a pronáší propuštění – ve svátek příslušné sváteční, v neděli toto:

**Vstavší z mrtvých Kristus, pravý Bůh náš, na přímluvy přeči-
 sté Matky své, svatých slavných a všehvalných apoštolů, svatého
 otce našeho Basila Velikého, archiepiskopa Caesareje Kappadocij-
 ské, svatých ... (jejichž jest chrám tento a jejichž památku dnes slaví-
 me) a svatých spravedlivých (boho-)rodičů Jáchyma a Anny, i všech
 svatých, nechť smiluje se nad námi a spasí nás jako blahý a lidumil.**

Věřící: Amen.

Věřící u nás většinou přistupují pro požehnání a políbit svatý kříž. Kněz
 se vrací do svatého oltáře. Zavírají se svaté dveře a zatahuje opona. Kněz
 svléká posvátná roucha. Čtou se modlitby po svatém přijímání.

Тѣже: ВЪДИ ИМА ГДНЕ: ТРИЖДЫ.

И Псаломъ ѿг: Благословлю Гда:

Моли́тва ꙗже глаголемъ ѿ дѣлѣконъ стѣи́ти на десѣнѣи стѣранѣи предѣ ѿбразо́мъ вѣли хрѣта, держа ѿра́ръ своѣи, главоу прикло́нь, до соверше́ннѣи мѣтвы: еѣи ꙗже сконча́вшеиѣа, еѣи́ннѣи ѡу́кѣи коу́дѣи стѣи́ми двѣрѣми, и ѡше́аꙗ къ предложе́ннѣи, глаголетъ нарѣцѣнѣю мѣткѣ: Мѣткѣ, глаголемѣа вшегда потре́бнѣи стѣла:

Исполни́а и соверши́а ѣли́кѣи по на́шей мѣтѣ, хрѣте бже на́ших, твою́у смѣтрѣ́ннѣи чѣиннѣткѣи. Имѣ́емъ ко смѣртнѣи твоѣ́и пѣмѣтъ, вѣдѣ́хомъ коскре́еннѣи твою́у ѿбра́зѣи, напо́лнѣхомъ вѣзконѣ́ннѣи твоѣ́и жи́знѣи, наладѣ́хомъ негѣоцѣ́емъ твоѣ́и пѣици, ѣ́аже и къ вѣ́дѣ́емъ вѣѣѣкѣи вѣѣ́мъ на́мъ сподо́бнѣа вѣгово́ли, вѣгодѣ́тѣи вѣзначѣ́льнѣи твою́у ѿцѣ́и, и стѣ́аго и вѣ́аго и жи́вѣтѣвѣ́аꙗꙗ твою́у а́а, ны́нѣ и прѣ́нѣи, и ко вѣ́ки вѣ́кѣи, а́минъ.

Дѣлѣконъ ꙗже вше́аꙗ и сѣмъ стѣверноу стѣранѣи, потре́блетъ стѣла со стѣ́ахомъ, и со вѣ́а́ннѣи ѡу́тѣвѣ́еннѣи.

[Зрѣи] ѿѣи́ннѣи ꙗже и́зше́аꙗ, дѣ́тѣи лѣ́демъ а́нтѣ́доꙗ.

По сконча́ннѣи ꙗже Псалма, и раздѣ́лнѣи а́нтѣ́доꙗ, глаголетъ:

Благослове́ннѣи Гдѣне на вѣ́аꙗ, твою́у вѣ́годѣ́тѣи и чѣ́вѣ́кѣи-лю́бѣ́емъ, вшегда, ны́нѣ и прѣ́нѣи, и ко вѣ́ки вѣ́кѣи.

дѣ́кѣи: а́минъ.

ѿѣи́ннѣи: **С**ла́ва тѣвѣ́и, хрѣте бже, ѡу́повѣ́ннѣи на́ше, сла́ва тѣвѣ́и.

дѣ́кѣи: сла́ва, и ны́нѣ: Гдѣи, помѣ́лиѣи, три́ждѣи. Благословлю.

ѿѣи́ннѣи: **В**оскре́сѣи́и и́з смѣртѣи хрѣ́тоꙗ негѣннѣи бѣ́и на́ших, моли́твами прѣ́чтѣи твоѣ́и мѣ́тѣи, стѣ́и́хъ сла́внѣи и вше́аꙗ-льнѣи а́аꙗ, и ꙗже ко стѣ́и́хъ ѿцѣ́и на́шеꙗ вѣ́а́иѣи, а́рхѣ́пѣ́скопа вѣ́еа́рѣи каппадо́кѣиѣи, вѣ́а́иѣаꙗ: и стѣ́аго и́а́кѣи (ѣ́гоꙗже ѣ́тѣи хрѣ́мъ), и стѣ́аго и́а́кѣи (ѣ́гоꙗже ѣ́тѣи дѣ́нъ), и стѣ́и́хъ прѣ́вѣ́днѣи вѣ́оѿѣ́и ѣ́воа́иѣи и а́ннѣи, и вѣ́ѣхъ стѣ́и́хъ, помѣ́летъ и спѣ́етъ на́еꙗ, и́аꙗ вѣ́аꙗ и чѣ́вѣ́колю́бѣ́и.

Kněz, postaviv se do svatých dveří a žehnaje lidu, dí přitom hlasitě:

Spasíš, Bože, lid svůj a požehnej dědictví svému.

Kněz se obrací ke svatému prestolu, třikrát okouje svaté Dary na oltáři, řka potichu:

Povznesl ses na nebesa, Bože, a po celé zemi se rozšířila sláva tvá.

Věřící zpívají: Viděli jsme světlo pravé, přijali jsme Ducha nebeského, nalezi jsme viru pravou, nerozdílné Trojici klaníme se, neboť ta spasila nás.

Potom kněz vezme svatý diskos, postaví jej na hlavu diákona a diákon uchopiv jej zbožně, běře se do svatých dveří, pohledí z nich ven (k lidu) a pak odchází k žertveníku, na který diskos postaví. Kněz, pokloniv se, vezme svatý kalich, čím jím kříž nad antimínem, říkáje tiše:

Požehnaný jest Bůh náš.

Poté stane ve svatých dveřích a žehnaje svatým kalichem lid, zvolá:

Vždycky, nyní i příště, až na věky věkův.

Věřící: Amen.

A odejde k žertveníku, na který svatý kalich postaví a přijav kadidelnici, třikráte jej okouří. Pak se postaví opět před svatým prestolem.

Věřící zpívají: Ať naplněna jsou ústa naše opěvováním slávy tvé a chválením tebe, ó Pane, že jsi uznal nás za hodné účastnit se svatých tvých Božských, nesmrtelných a oživujících Tajin. Zachovej nás v posvěcení svém, abychom po celý den učili se pravdě tvé. Alleluja, alleluja, alleluja.

Kněz skládá antimíns. Diákon vychází severními dveřmi z oltáře a postaviv se před svaté dveře, pronáší ektenii:

Povznesme se! Přijavše Božské, svaté, přecistě, nesmrtelné, nebeské a oživující strašné Tajiny Kristovy, důstojně děkujeme Hospodinu.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

Zastaň se nás, spasiš nás, smiluj se nad námi a zachovej nás, Bože, blahodati svou.

Věřící: Hospodi, pomiluj.

дѣи́къ: Гдѣи, помѣли́ѣи.

Дѣнь бѣсъ совершѣнъ, гдѣхъ, мѣренъ и безгрѣшнъ испросѣше, сѣми бѣе и дрѣгъ дрѣга, и бѣе жнкѣтъ нѣшъ Хртѣ Бгѣ прѣддѣмъ.

дѣи́къ: Тегѣ, Гдѣи.

Иерѣи же прѣмо держѣ ѡвѣ, сохрѣнъ ангѣлѣнъ, творѣтъ на нѣмъ крѣтъ.

возгласѣтъ:

Икъ ты ѡсѣщѣнѣ нѣше, и тегѣ сѣкъ воземъ, ѡцѣ, и бгѣ, и бгѣмъ дѣхъ, нынѣ и прѣенъ, и во вѣки вѣкѣмъ.

дѣи́къ: ѡмѣнь.

Иерѣи: **Г**х мѣромъ и зѣдемъ.

дѣи́къ: ѡ ѡмѣни Гдѣи.

дѣа́къ: Гдѣ помѣли́ѣи.

дѣи́къ: Гдѣи, помѣли́ѣи.

дѣа́къ заамбонѣмъ, возгласѣмъ ѡ цѣнѣнѣ:

Блгоговѣдѣи блгоговѣдѣи чѣ, Гдѣи, и ѡсѣщѣнѣ на чѣ ѡповѣдѣи, спѣи лѣди твоѣ, и блгоговѣи догѣнѣ твоѣ, и исполнѣи цѣрке твоѣ сохрѣнѣ, ѡсѣщѣи любащѣмъ блгомъ домъ твоѣмъ: ты чѣхъ возгласѣи бжѣтѣнѣнѣ твоѣю сѣлю, и не ѡсѣщѣи нѣхъ ѡповѣдѣи чѣ на чѣ. Дѣхъ мѣромъ дѣрѣи, цѣркѣмъ твоѣмъ, сѣщѣнѣнѣмъ, бѣнѣтѣмъ, и вѣмъ лѣдемъ твоѣмъ. Икъ вѣкоѣ дѣнѣ блго, и вѣкъ дѣрѣи совершѣнъ сѣше ѡгѣ, хѣдѣи ѡ цѣ свѣтѣмъ: и тегѣ сѣкъ, и блгодарѣнѣ, и поклонѣнѣ воземъ, ѡцѣ, и бгѣ, и бгѣмъ дѣхъ, нынѣ и прѣенъ, и во вѣки вѣкѣмъ.

дѣи́къ: ѡмѣнь.

Celý den dokonalý, svatý, pokojný a bezhříšný vyprosivše, sami sebe i druh druhá i veškeren život náš Kristu Bohu poručme! (**Pokřizovav se a pokloniv se, odstoupí před ikonu Spasitele.**)

Věřeti: Tobě, Hospodine.

Kněz složiv svatý antimíns a drže zpřímá svaté evangelium, činí jím nad složeným antimínsem kříž a praví hlasitě:

Kněz: Neboť tys posvěcení naše, a tobě slávu vzdáváme, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřeti: Amen.

Kněz, požehnáv se, políbí svaté evangelium a vychází svatými dveřmi za ambon (nebo stojí směrem k ikoně Spasitele na ambonu), řka:

Odejďeme v pokoji.

Věřeti: Ve jménu Páně.

Diákon, obrácen mírně ke svatým dveřím: K Hospodinu modleme se.

Věřeti: Hospodi, pomiluj.

Kněz, postaviv se pod ambonem, modlí se zaambonovou modlitbu (nahlas):

Hospodine, jenž blahoslovíš ty, kdož dobrořečí tobě, a posvěcuješ ty, kdož doufají v tebe, spasiž lid svůj a požehnej dědictví svému, zachovej plnost církve své, posvěť ty, kdož milují krásu domu tvého, proslav je Božskou mocí svou, a neopouštěj nás, doufající v tebe. Uděl pokoj světu svému, církvím svým, kněžím, vlasti naší a všemu lidu svému. Neboť všeliké obdarování dobré a každý dar dokonalý shůry jest, sestupující od tebe, Otce světěl, a tobě chválu, díky a úctu vzdáváme, Otci i Synu i Svatému Duchu, nyní i vždycky, až na věky věkův.

Věřeti: Amen.

Věřeti: Budiž jméno Hospodinovo blahosloveno... (**Třikrát**)

Nyní je možno číst žalm 33. / 34. a rozdávát antidor.

Diákon při zaambonové modlitbě stojí před ikonou Spasitele, drže orar svůj a hlavu skloněnou do ukončení modlitby. Na konci jejím se pokřizuje